

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupený Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. MHMP 1947575/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2025, č. j. 8 A 7/2025-44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2025, č. j. 8 A 7/2025-44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 21 (dále též „úřad městské části“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. UMCP21/02882/2024/PK Cer, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 33a odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako vlastník pozemku parc. č. XA v katastrálním území X nejméně od 4. 11. 2020 až do 10. 12. 2021 neudržoval na tomto pozemku, který je v katastru nemovitostí veden jako ostatní komunikace, čistotu a pořádek (a to způsobem, v rozsahu, časových úsecích a na konkrétně označených místech podrobně popsanych ve skutkové větě rozhodnutí) a narušil tak vzhled městské části Praha-Běchovice. Úřad městské části uložil žalobci za spáchání přestupku správní trest pokuty ve výši 250 000 Kč.

[2] Na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. MHMP 1947575/2024, změnil rozhodnutí úřadu městské části tak, že snížil uloženou pokutu na částku 170 000 Kč, ve zbytku však napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zejména uvedl, že daný pozemek je tvořen několika vzájemně provázanými veřejně přístupnými účelovými komunikacemi (jde o části pozemních komunikací s názvy Podnikatelská, Podnikatelská I, Podnikatelská II a Podnikatelská III), které zajišťují dopravní obslužnost uvnitř Areálu výzkumných ústavů Běchovice. Žalobce měl jako vlastník pozemku za povinnost udržovat pořádek a čistotu. Tak však po delší dobu nečinil,

neboť v rozhodném období byl na pozemku ve vícero případech soustředěn odpad různého složení. Jednalo se o odstavené vozidlo, vrak vozidla, návěsy nesoucí případně kontejnery, kolem nichž se hromadil odpad různého složení vytvářející postupně poměrně rozlehlé černé skládky.

[3] Žalovaný se dále ztotožnil se způsobem, jímž úřad městské části vyložil neurčité právní pojmy „čistota a pořádek“ a „vzhled městské části“ obsažené ve skutkové podstatě přestupku. Zdokumentovaný stav pozemku není možné ani vzdáleně podřadit pod obecnou představu o čistotě a pořádku na pozemcích sloužících jako veřejně přístupné účelové komunikace. U pozemních komunikací přitom lze očekávat určitou běžnou míru znečištění. V daném případě se však vzhledem k množství různorodého i objemného komunálního odpadu již jednalo o excesivní stavy, které dokonce ztěžovaly užívání pozemních komunikací pro průjezd vozidel obsluhujících jednotlivé provozy v areálu. Narušení vzhledu městské části pak správní orgán prvního stupně hodnotil nikoliv ve vztahu k celému a velmi různorodému prostředí této městské části, ale ve vztahu k plošně rozsáhlému Areálu výzkumných ústavů Běchovice. Ze shromážděné fotodokumentace je jasně seznatelné, jaký zásah do vzhledu této lokality znamenal výskyt černých skládek odpadu způsobených v kombinaci s umístěním většího množství návěsů opatřených kontejnery a buňkami obývanými osobami bez domova.

[4] Žalovaný též souhlasil se závěrem, že se žalobce dopustil přestupku v nepřímém úmyslu. K neudržování čistoty a pořádku na daném pozemku docházelo po delší časový úsek, kdy zejména v období měsíců červen až srpen 2021 bylo narušení vzhledu městské části vzhledem k výskytu více černých skládek znesnadňujících užívání komunikací a ohrožujících bezpečnost vozidel velmi výrazné. V řízení však nebylo prokázáno, že původcem odpadu by byl sám odvolatel. S ohledem na to, že se jednalo o první postih žalobce za takové protiprávní jednání, žalovaný snížil výši uložené pokuty, aby odpovídala zhruba jedné třetině zákonné sazby. Uložená sankce nemůže mít pro žalobce likvidační účinky.

II. Rozsudek městského soudu

[5] Žalobu, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl napadeným rozsudkem ze dne 15. 10. 2025. V odůvodnění se nejprve obecně zabýval skutkovou podstatou přestupku dle § 33a odst. 1 písm. b) zákona o hlavním městě Praze. Uvedl, že přestupek může být spáchán buď znečištěním veřejného prostranství, tj. umístěním odpadu, nečistot, nebo jiných předmětů, které narušují čistotu prostoru, nebo jiným narušením vzhledu městské části, což může zahrnovat např. neudržovaný stav nemovitosti, nevhodné umístění předmětů, vizuální rušení apod. Zákon nevyžaduje, aby šlo o rozsáhlé nebo trvalé narušení, postačí tedy i jednorázové nebo lokální narušení, pokud má vliv na vzhled městské části.

[6] K uplatněným žalobním bodům pak městský soud v první řadě konstatoval, že skutková věta uvedená v rozhodnutí úřadu městské části je dostatečně určitá. Je sice rozsáhlá, avšak obsahuje konkrétní identifikaci pozemku, časové vymezení období, v němž mělo dojít k porušení povinnosti, a především detailní popis jednotlivých skutkových epizod, včetně konkrétních druhů odpadu, jejich umístění, rozsahu a dopadu na okolí. Městský soud dále uvedl, že žalobce jako vlastník pozemku odpovídá za jeho stav bez ohledu na to, kdo

pokračování

znečištění způsobil. Povinnost udržovat čistotu a pořádek je objektivní, a její nesplnění bylo v řízení prokázáno. Podle městského soudu též správní orgány postupovaly nestranně. Správně vycházely z důkazů, které se vztahovaly ke stavu žalobcova pozemku. Jiné pozemky, k jejichž stavu žalobce předložil dokumentaci, nebyly předmětem řízení. Povinnost vlastníka pozemku udržovat na něm čistotu a pořádek je individuální a nelze ji relativizovat tím, že jiné pozemky jsou rovněž znečištěné. Navíc nelze předjímat, zda správní orgány nezahájí řízení i vůči vlastníkům těchto jiných pozemků, narušují-li vzhled městské části. Stav jiných pozemků nemůže vyvinut žalobce z porušení jeho vlastní zákonné povinnosti. Může být zohledněn pouze při úvaze o míře společenské škodlivosti jeho jednání, případně při stanovení výše sankce, nikoliv však jako důvod pro zproštění odpovědnosti. Pokud jde o výši uložené pokuty, městský soud ji neshledal nepřiměřenou. Žalovaný výši pokuty snížil na základě námitek žalobce. Tedy s ohledem na to, že pozemek tvoří veřejně přístupnou komunikaci a že nebyla prokázána přímá souvislost vzniku odpadu s činností žalobce. Žalobce nepředložil žádné konkrétní údaje o svých majetkových poměrech, na jejichž základě by bylo možné posoudit, zda je pro něj uložená pokuta likvidační nebo jinak nepřiměřená. Vliv nemá ani skutečnost, že jiné pozemky v lokalitě vykazují obdobné známky znečištění.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 8. 1. 2026. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítl, že správní orgány i městský soud pochybily při výkladu a aplikaci pojmu „vzhled městské části“. Městský soud aproboval extenzivní a formalistický výklad tohoto neurčitého právního pojmu, podle něhož prakticky jakékoli znečištění pozemku automaticky znamená narušení vzhledu městské části, a to bez ohledu na charakter místa, jeho funkční určení či stav okolí. Soud rezignoval na obsahové vymezení tohoto pojmu a učinil z něj bezbřehý korektiv, použitelný prakticky v jakékoli situaci bez možnosti individualizace případu a zapojení dalších kritérií. Pozemek stěžovatele je umístěn v rozsáhlém průmyslovém areálu, který se nachází v odlehlé oblasti městské části mimo obytné zóny. Lze důvodně očekávat, že průmyslový areál bude oproti běžné obytné oblasti vykazovat určitou míru znečištění a nevzhlednosti. Objektivně posoudit rozsah narušení vzhledu oblasti pak lze jedině porovnáním dotčeného místa se vzhledem ostatních pozemků v konkrétní oblasti městské části. Míra estetických nároků na území je přitom vždy předurčena jeho funkčním určením. Tedy nelze stejným měřítkem posuzovat vzhled historického centra města a vzhled ryze průmyslového areálu. Odpovědnost vlastníka pozemku za „vzhled městské části“ nemůže existovat bez zohlednění jeho reálné nemožnosti ovlivnit stav okolního prostředí formovaný činností řady dalších subjektů. Ochrana „vzhledu městské části“ neznámá paušální objektivní odpovědnost bez jasných mezí.

[9] S dalšími žalobními body se městský soud vypořádal pouze povrchně. V tomto ohledu stěžovatel v první řadě setrval na své námitce ohledně neurčitosti popisu skutku v rozhodnutí úřadu městské části, a to zejména v otázce rozsahu znečištění. Nelze vyloučit, že stěžovatel byl potrestán i za odpad, který není na jeho pozemku, který nezpůsobil nebo který nenarušuje „vzhled městské části“.

[10] Městský soud též nerozvedl, jak by mohl odpad nacházející se na korbě návěsu znečišťovat okolí a narušovat vzhled oblasti. Kritérium průjezdnosti komunikace pak není předmětem otázky, zda došlo k narušení vzhledu městské části. Ostatně ke zhoršení průjezdnosti ani nedošlo, a pokud ano, tak nikoli vinou stěžovatele a pouze dočasně. V kontextu povahy průmyslového areálu je z hlediska kontroly a údržby pozemní komunikace prakticky nereálná každodenní přítomnost jejího vlastníka.

[11] Porušena byla i zásada v pochybnostech ve prospěch (*in dubio pro reo*). Stěžovatel byl shledán vinným i přes absenci důkazů o jednoznačném narušení „vzhledu městské části“. Navíc se přestupku nemohl za žádných okolností dopustit úmyslně, neboť nemovitosti neznečišťoval. Je mu kladeno za vinu jednání třetích osob, které soustavně znečišťují jeho nemovitosti v takovém rozsahu, že po něm není možné spravedlivě požadovat, aby tyto následky neustále napravoval. Tyto okolnosti měly být zhodnoceny v rámci subjektivní stránky přestupku.

[12] Pokud pak správní orgány nijak nehodnotily ostatní pozemky v průmyslovém areálu, nemohly postupovat objektivně a nikoli nestranně. Městský soud pouze uvedl, že není vyloučeno, že přestupková řízení budou zahájena i s ostatními vlastníky pozemků v areálu. Pokud tomu tak však nebude, je postup správních orgánů a závěr městského soudu diskriminační, neboť ze všech původců znečištění je potrestán pouze stěžovatel.

[13] Stěžovatel dále poukázal na nepřiměřenost uložené pokuty. Vlastní totiž pouze pozemek, na němž se nachází pozemní komunikace. Naopak nevlastní pozemek, na kterém by probíhala průmyslová činnost, která by okolí intenzivně znečišťovala. Pokuta je nepřiměřeně vysoká již s ohledem na povahu přestupku, individuální skutečnosti případu a „zavinění“ stěžovatele. Přitom vlastníci okolních nemovitostí znečištěných v podobné či větší míře sankcionováni nejsou.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Konstatoval, že správní orgány se věnovaly podmínce narušení vzhledu městské části dostatečným způsobem zohledňujícím individuální okolnosti případu. Vycházely přitom rovněž z účelového určení dotčeného pozemku. Na něm se přitom nenacházely předměty, které by odpovídaly výrobní činnosti na okolních pozemcích. Jednalo se o dlouhodobé černé skládky odpadu, především komunálního. Stav byl excesivní. Žalovaný se pak v rozhodnutí vypořádal i se skutečností, že se v okolí nacházejí i jiné pozemky s černými skládkami odpadu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)].

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 33a odst. 1 písm. b) zákona o hlavním městě Praze. Podle tohoto ustanovení se *fyzická osoba* dopustí přestupku

pokračování

tím, že *neudrží čistotu a pořádek na pozemku, který užívá nebo vlastní, a tím naruší vzhled městské části.*

[18] Podstatná část obsahu kasační stížnosti se týkala výkladu neurčitého právního pojmu „*vzhled městské části*“ a jeho použití v dané věci.

[19] Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS (body 15 a 24), neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. Úvaha správních orgánů se tak zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu. Výklad neurčitých právních pojmů a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. Přezkoumává tedy, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62).

[20] Tomuto postupu městský soud v nyní projednávané věci plně nedostál. Úřad městské části se výkladem a použitím neurčitého právního pojmu „*vzhled městské části*“, resp. problematikou „*narušení vzhledu městské části*“ výslovně zabýval zejména na straně 23 svého rozhodnutí, žalovaný pak na stranách 18, 22 a 23 rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel následně v žalobě (pod bodem VII) namítl, že v jeho případě nebyl naplněn znak skutkové podstaty spočívající v narušení vzhledu městské části. V této souvislosti jednak poukázal na stav znečištění nemovitostí nacházejících se v okolí jeho pozemku, jednak zdůraznil průmyslovou povahu celé lokality, v níž se znečištění a uskladnění odpadu předpokládá. Na uplatněnou argumentaci však neobdržel dostatečnou odpověď. Městský soud se jí totiž cíleně v zásadě nezabýval. Věnoval se jí pouze nepřímou a navíc jen částečně.

[21] Pojmu „*vzhled městské části*“ se do jisté míry týká teoretická pasáž (body 38 až 43 napadeného rozsudku), v níž se městský soud obecně, tedy bez vztahu ke skutkovým okolnostem dané věci, zabýval jednotlivými prvky skutkové podstaty přestupku dle § 33a odst. 1 písm. b) zákona o hlavním městě Praze. Z této části odůvodnění však lze k projednávané problematice pouze vyvodit, že přestupek se týká „*veřejného prostoru*“ či „*veřejného prostranství*“, přičemž jej lze vedle znečištění spáchat i „*jiným narušením vzhledu městské části*“, což zahrnuje např. „*neudržovaný stav nemovitosti, nevhodné umístění předmětů, vizuální rušení apod.*“, s tím, že „*postačí i jednorázové nebo lokální narušení, pokud má vliv na vzhled městské části*“. V rámci vypořádání žalobní námitky porušení zásady nestrannosti pak městský soud shledal (body 94 až 97 napadeného rozsudku), že zákonnou povinnost vlastníka udržovat na pozemku čistotu a pořádek nelze relativizovat tím, že jiné pozemky jsou rovněž znečištěné. Správní orgán není povinen posuzovat stav jiných pozemků, pokud nejsou předmětem řízení. Stav jiných pozemků tak nemůže vlastníka pozemku vyvinut z porušení jeho vlastní zákonné povinnosti, může však být zohledněn při úvaze o míře společenské škodlivosti jeho jednání, případně při stanovení výše sankce.

[22] Z citovaných částí odůvodnění napadeného rozsudku není vůbec patrné, jakým způsobem městský soud na základě žalobních tvrzení smýšlí o závěrech, k nimž o otázce narušení vzhledu městské části v daném případě dospěly správní orgány. Ty se přitom vymezením obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „vzhled městské části“, resp. jeho „narušení“, zabývaly komplexním způsobem (viz výše označené strany jejich rozhodnutí), tedy mimo jiné i z hledisek, na něž stěžovatel poukazoval v žalobě. Zda tak však učinily po právní i skutkové stránce zákonným způsobem, se stěžovatel může toliko domnívat, přičemž bez bližšího vysvětlení zůstala zejména jeho námitka ohledně nutnosti hodnotit povahu lokality, v níž se konkrétní pozemek nachází.

[23] V této souvislosti lze mimo jiné odkázat na rozsudek ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 As 12/2007-85, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval vymezením pojmu „*narušení vzhledu obce*“ [vzhledem k obdobnosti skutkové podstaty je tento rozsudek použitelný i v nyní projednávané věci, přestože v něm šlo o výklad tehdejšího § 58 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení); srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 15 A 146/2018-51, body 28 až 31]. Jako spornou shledal úvahu, že dotčené ustanovení „*chrání vzhled celého území obce (bez ohledu na jeho charakter)*“, neboť se nabízí otázka, zda narušení vzhledu obce má být posuzováno podle místních podmínek, zda má být zohledněn stav ostatních pozemků v obci, pokud ano, zda jen sousedních, okolních apod., zda a jak se zohledňuje předchozí stav pozemku, zda jakákoli změna stavu na pozemku je „*narušením vzhledu obce*“, popřípadě jaká změna je „*narušením vzhledu obce*“ atd. Kasační soud dodal, že správní orgán musí rozhodně „*popsat i vzhled obce, který byl narušen. V žádném případě nepostačuje pouhý závěr, že vzhled obce byl narušen a následný popis jednání, kterým k tomu došlo.*“

[24] Přestože v nyní projednávané věci směřovala žalobní argumentace přesně tímto směrem se zdůrazněním na povahu lokality, v níž se daný pozemek nachází, z napadeného rozsudku nejsou dostatečně zřejmé důvody, pro něž městský soud shledal rozhodnutí správních orgánů zákonnými, a v čem jsou žalobní tvrzení lichá. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku postrádá přezkoumatelnou úvahu městského soudu týkající se problematiky naplnění znaku skutkové podstaty spočívajícího v neurčitém právním pojmu „*vzhled místní části*“, resp. „*narušení vzhledu místní části*“, jejímž předmětem by bylo věcné posouzení postupu a právních závěrů správních orgánů učiněné na podkladě obsahu žaloby. Nutno dodat, že městský soud se s argumentací stěžovatele nevypořádal ani způsobem, který by bylo možné považovat za relevantní ztotožnění se s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů, za implicitní vypořádání smyslu žalobního tvrzení, či za uvedení ucelených a přesvědčivých závěrů, které by obstály i bez přímé reakce na každou jednotlivou námitku stěžovatele.

[25] V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se dále nijak (ani implicitně) nevypořádal s dílčími, avšak výslovně uplatněnými, žalobními námitkami týkajícími se závěrů správních orgánů o dopadech znečištění na průjezdnost komunikace (bod VII žaloby) a o otázce, zda okolí znečišťuje i odpad nacházející se na korbě návěsu (bod V žaloby).

[26] Městský soud se ovšem dopustil též nesprávného právního hodnocení. Stěžovatel v žalobě (bod VI) mimo jiné namítl, že ve věci nebyla dána subjektivní stránka přestupku, neboť ke znečištění pozemku došlo aktivitou třetích osob, a to v rozsahu, který není

pokračování

schopen sám odstranit. Touto námitkou se městský soud zabýval v bodech 84 až 88 napadeného rozsudku, v nichž dospěl k závěru, že zákon nevyžaduje zavinění, ale stanoví objektivní odpovědnost vlastníka nebo uživatele pozemku za jeho stav; na odpovědnost tak nemá vliv, zda ke znečištění došlo činností třetích osob. Výchozí předpoklad městského soudu je ovšem nesprávný. Městský soud totiž přehlédl, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 33a odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, tedy jako fyzická osoba. A podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Vzhledem k tomu, že zavinění zásadně pokrývá celou skutkovou podstatu přestupku (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66), přičemž v daném případě právní úprava nestanoví jinak, je nepochybné, že městský soud se měl při vypořádání příslušného žalobního bodu zabývat tím, zda správní orgány řádně posoudily zavinění stěžovatele vůči znaku skutkové podstaty souvisejícímu s tvrzením stěžovatele (viz např. strany 18, 19 a 21 rozhodnutí žalovaného).

[27] Nejvyšší správní soud pak nerozumí ani způsobu, jímž městský soud vypořádal žalobní námitku, že správní orgány nepostupovaly nestranně a objektivně, pokud se nezabývaly neuspokojivým stavem okolních pozemků a dokumentací předloženou k tomu stěžovatelem. Městský soud v bodech 89 až 97 konstatoval, že správní orgány správně vyhodnotily, že předmětem řízení je výlučně stav pozemku ve vlastnictví stěžovatele, nikoli stav jiných nemovitostí, a vycházely z důkazů vztahujících se ke stavu stěžovatelova pozemku. Tento závěr ovšem městský soud učinil zcela bez vztahu k odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Ty se totiž problematikou „dvojího metru“, tedy stavem okolních pozemků a podklady k tomu předloženými stěžovatelem, poměrně podrobně zabývaly (viz zejména strany 21 a 22 rozhodnutí úřadu městské části a strany 22 a 23 rozhodnutí žalovaného). V této situaci kasačnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že vznesenou kasační námitkou by se mohl věcně zabývat pouze tehdy, pokud by obsahem argumentace městského soudu bylo hodnocení skutečného postupu a závěrů správních orgánů. Tak tomu však nebylo.

[28] Pro úplnost lze uvést, že v části V. kasační stížnosti stěžovatel také namítl, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jeho žalobními body týkajícími se neurčitosti popisu skutku v rozhodnutí správního orgánu a nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Těmi se ovšem městský soud v napadeném rozsudku zabýval v bodech 76 až 80 a 98 až 105 přezkoumatelným způsobem, jednak odpovídajícím obsahu žaloby, jednak umožňujícím stěžovateli, aby v kasační stížnosti vůči závěrům městského soudu uplatnil kvalifikovanou věcnou polemiku. Na toto argumentační úsilí městského soudu však stěžovatel v kasační stížnosti reagoval v zásadě toliko zcela doslovnou rekapitulací zmíněných žalobních bodů s obecným tvrzením, že těmito námitkami se městský soud zabýval pouze povrchně a nezkoumal je dostatečně do hloubky. Stěžovatel nijak neupřesnil, jakým konkrétním aspektem těchto žalobních bodů se městský soud nezabýval nebo jakou část žalobních tvrzení oslyšel. V takové situaci ovšem postačí uzavřít, že izolovaná kasační námitka poukazující pouze na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve vztahu k uvedeným žalobním bodům není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek je ze shora vymezených důvodů vadný a proto jej zrušil. To dílem na základě nedostatečného vypořádání žalobních tvrzení, dílem kvůli nesprávnému právnímu hodnocení, a dílem s ohledem na to, že městský soud učinil právní závěry, které neodpovídaly skutečnému obsahu přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná. Proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu